

РЕШЕНИЕ

№ 1650

гр. С., 08.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И.А ПЕНОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110215509 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. П. Д., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление № С-30-18/09.11.2022 г., издадено от Началник Регионална дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) С. към Главна дирекция „Строителен контрол“ при Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с което на жалбоподателя на основание на чл. 232, ал. 11, предложение първо от ЗУТ, във връзка с чл. 239, ал. 1, т. 2 и чл. 222, ал. 1, т. 15 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3 от ЗУТ, във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ.

В жалбата се релевират пространни доводи в подкрепа на обстоятелството, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно и неправилно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и поради несъответствие с целта на закона. Конкретно се поддържа, че атакуваното наказателно постановление е издадено от некомпетентен орган, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 239, ал. 1 т. 2 от ЗУТ, наказателните постановления по този закон се издават от началника на Дирекцията за национален строителен

контрол или упълномощени от него длъжностни лица - за нарушения на разпоредбите по устройство на територията (проектиране, строителство, недопускане и отстраняване на незаконно строителство и качество на строителните материали и други), а в конкретния случай атакуваното наказателно постановление е издадено от началника на РДНСК /С./ към Главна дирекция „Строителен контрол“ при ДНСК, а не от началника на ДНСК. На следващо място се сочи, че отговорността за оценката на изготвени доклади за съответствие на инвестиционния проект следва да е на съответното юридическо лице, внасящо доклада и изготвящо комплексната оценка, респективно и доколкото изготвеният Доклад № 13-ОСИП/06.04.2022г., служещ за основание за издаване на наказателното постановление, е изготвен и внесен от „XXXXXXXX“ ЕООД, то и отговорността за извършената комплексна оценка се носи от посоченото дружество, а не от всяко едно физическо лице, участващо в процеса на оценка на съответния доклад. В допълнение се поддържа, че наказващият орган е издал атакуваното наказателно постановление без обсъждане на релевираното от жалбоподателя възражение, че в раздел 111.10 от Доклад № 13 - ОСИП/06.04.2022г. няма коментирани каквито и да било обстоятелства, касаещи физическата защита на строежите, каквато е предвидена по чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ, съответно липсват каквито и да било заключения за съответствие, поради липса на разработена част от инвестиционните проекти, касаещи физическата сигурност на предвидените строежи. В тази връзка се поддържа, че не може и не следва да бъде вменявана административнонаказателна отговорност за деяние, което изобщо не е извършено.

По изложените съображения се релевира искане към съда за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В проведеното по делото съдебно заседание въззивникът, редовно призован, се представлява от адв.А., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител пледира за отмяна на обжалваното НП по съображенията, развити в жалбата. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение, за което се представя списък.

Административнонаказващият орган се представлява от юрк.Цветков,

който изразява становище за неоснователност на подадената жалба и за потвърждаване на обжалваното НП, като правилно и законосъобразно, в която връзка се излагат подробни аргументи в депозирана по делото писмена защита. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение за прекомерност по отношение размера на разноските на насрещната страна.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема следната фактическа обстановка:

„XXXXXXX“ ЕООД, ЕИК XXXXX, притежавало материалноправното качество „консултант“ по смисъла на чл. 166, ал. 1 ЗУТ въз основа на сключен Договор № 12-ДОСИП/28.03.2022 г. с "Е." ЕООД, ЕИК XXXXX, последният в качеството на „възложител“ и въз основа на Удостоверение № РК - 0228/19.02.2019 г. издадено от Началника на ДНСК на основание чл. 166, ал. 2 ЗУТ.

„XXXXXXX“ ЕООД извършило оценка за съответствие по смисъла на чл. 166, ал. 1, т. 1, предл. 1 ЗУТ на инвестиционен проект за обект: „Складове, администрация и безвредно производство“, находящ се в имот с идентификатор № 12084.2760.2411, УПИ V-2372, кв. 7А, м. „XXX“, район „Връбница“ – СО, резултатите от която оценка били обективирани в изготвен от „XXXXXXX“ ЕООД комплексен доклад по реда на чл. 142, ал. 9 ЗУТ, а именно - Доклад № 13-ОСИП/06.04.2022 г.

В посочения Доклад № 13-ОСИП/06.04.2022 г. било обективирано обобщаващо заключение и оценка: „Изработеният инвестиционен проект съответства на съществените изисквания към строежите и може да бъде одобрен от органа по чл. 145 ЗУТ. За строежа може да бъде издадено разрешение за строеж за етапно изграждане след изпълнение на предписаните в ЗУТ процедури“, като същевременно в част Оценка, в раздел III, относно

спазване на изискванията по чл. 169, ал. 1 и ал. 3 ЗУТ -чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ, в подраздел III.10 Физическа защита на строежите (чл. 169, ал. 3, т. 3 ЗУТ във връзка с чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ), липсвало обективизирана оценка и дадено заключение досежно въпроса дали процесният строеж е проектиран в съответствие с изискванията на нормативните актове за физическа защита на строежите.

При извършена служебна проверка по реда на чл.156 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ от длъжностни лица към Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/ С. на Разрешение за строеж № 29/12.04.2022 г., издадено от Главния архитект на район „Връбница“ - Столична община /СО/, както и на одобрените на 12.04.2022 г. инвестиционни проекти към него за строеж - „Складове, администрация и безвредно производство“, находящ се в имот с идентификатор №12084.2760.2411, УПИ V- 2372, кв. 7А, м. „XXX“, район „Връбница“ - СО, било установено следното:

От обяснителна записка по част „Архитектура“, фаза „ТП“ строеж „Складове, администрация и безвредно производство“, находящ се в имот с идентификатор №12084.2760.2411, УПИ V-2372, кв. 7А, м. „XXX“, район „Връбница“ – СО, се предвиждало да се състои от две функционални зони административна част (офиси) и складова част. Посочено било, че се обособяват 6 броя складови помещения за негорими материали в негорими опаковки. В складовата част не се предвиждало използване на окачен транспорт, както и не се предвиждало внедряване на стелажни системи. Предвиденото складиране на негорими материали не било свързано с използване на специфично технологично оборудване, не се предвиждало извършване на производствени процеси, дейностите по складиране не били свързани с необходимост от доставки на специфични суровини, горива, въздух, пара, вода, и др., както и че дейността по складиране не била свързана с отделяне на отпадъчни води, отпадъци и топлина, а складовете следвало да се обслужват от персонал от 6 души.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 19.12.2016 г. за техническите изисквания за физическата сигурност на строежите, строежите се проектират и изграждат така, че да осигуряват минималната физическа сигурност срещу посегателства, без да се нарушават условията на

предвиденото за тях функционално предназначение, като се спазват изискванията, регламентирани в Закона за устройство на територията (ЗУТ). Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 19.12.2016 г. при проектиране на строежите се предвиждат, а при изграждането им се влагат елементи за защита, които осигуряват изпълнението на минималните изисквания за физическа сигурност.

В хода на проверката било констатирано, че в конкретния случай липсвала разработена част от инвестиционните проекти, касаеща минималните изисквания за физическа сигурност на строежите (ФСС) при проектирането им, съгласно изискванията на чл. 5, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 19.12.2016 г. за техническите изисквания за физическата сигурност на строежите, във връзка т. 69 от Приложение № 2 към чл. 3, ал. 4, т. 1 и чл. 7, ал. 2 от същата наредба, като по този начин не били изпълнени изискванията на чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ, но въпреки това с Доклад № 13- ОСИП/06.04.2022 г. за оценяване съответствието на инвестиционен проект със съществените изисквания към строежите на обект: „Складове, администрация и безвредно производство“, находящ се в имот с идентификатор №12084.2760.2411, УПИ V- 2372, кв. 7А, м. „XXX“, район „Връбница“ – СО с възложител „Е.“ ЕООД и изпълнител „XXXXXXXX“ ЕООД, визираното обстоятелство не било отразено от инж.А. П. Д., включен в списък на екипа от правоспособни лица на „XXXXXXXX“ ЕООД към 19.02.2019 г. съгласно Удостоверение № РК – 0128/19.02.2019 г., в част „Архитектурна“ от Доклада.

От страна на Вр.И.Д. Началник РДНСК С. била издадена Заповед № ДК-11-С-1/28.04.2022 г. за отмяна на издаденото Разрешение за строеж № 29/12.04.2022 г., като същата не била обжалвана и влязла в законна сила.

Резултатите от проверката били обективирани в констативен протокол № РС-ВР-1207 от 27.04.2022 г. на РДНСК - С.. Въз основа на така направената констатация св. В. И. Й., заемащ длъжността „главен инспектор“ в РДНСК – С. при ДНСК, съставил АУАН № С-30/01.07.2022 г. срещу А. П. Д.. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ.

Актът бил съставен в присъствието на свидетелите В.О.П. и Х.Г.Т. и предявен на жалбоподателя, който след като се запознал със съдържанието

му, го подписал без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН били депозирани конкретни писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № С-30-18/09.11.2022 г., издадено от Началник Регионална дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) С. към Главна дирекция „Строителен контрол“ при Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с което на жалбоподателя на основание на чл. 232, ал. 11, предложение първо от ЗУТ, във връзка с чл. 239, ал. 1, т. 2 и чл. 222, ал.1, т. 15 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3 от ЗУТ, във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ.

Препис от наказателното постановление бил връчен на въззивника Д. на 11.14.2022 г. лично и срещу подпис, като в законоустановения срок била депозирана жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител В. И. Й..

Съдът кредитира цитираната доказателствена съвкупност, доколкото същата е еднопосочна, а и между страните няма спор по отношение на правнорелевантните факти, като е налице спор относно приложимото право.

От показанията на св. В. И. Й. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля В. Й. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същият като актосъставител е възприел възпроизведените от него в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като

съдът се довери на показанията му и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#) в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от [чл. 314, ал.1 от НПК](#), вр. [чл. 84 от ЗАНН](#).

На първо място настоящият съдебен състав намира, че както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни държавни органи, в рамките на предоставените им правомощия, като са спазени изискванията за материална и местна компетентност, поради което и доводите на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

В тази връзка и с оглед възраженията на въззивника следва да бъде посочено, че съгласно чл. 222, ал. 1, т. 15 ЗУТ, „Началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице:... 15. налага предвидените в този закон глоби и имуществени санкции за всички категории строежи. “. Същевременно чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ предвижда, че „Наказателните постановления се издават:... 2. от началника на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощени от него длъжностни лица - за нарушения на разпоредбите по устройство на територията (проектиране, строителство, недопускане и отстраняване на незаконно строителство и качество на строителните материали и други). От представената по делото Заповед № РД-13-047/04.02.2022 г. и видно от т. 16

на същата, началникът на ДНСК предоставя правомощия на началниците на Регионални дирекции за национален строителен контрол /РДНСК/, както следва: „ По чл. 222, ал. 1, т. 15 във вр. с чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ да издават наказателни постановления за нарушения, подлежащи на глоба по чл. 232, чл. 232а, чл. 233 и чл. 234 от ЗУТ за всички категории строежи, респ. предупреждения по чл. 28 от Закона за административните нарушения и наказания или резолюции за прекратяване на административнонаказателни производства“. От приетата по делото Заповед № РД-15- 121/12.09.2022 г. на Началника на ДНСК, инж. П.Н.Т. е преназначен в същата администрация на длъжността „Началник на РДНСК С.“ (чл. 82, ал. 1 от ЗДСл, касае се за изменение на служебното правоотношение чрез заемане на друга длъжност от държавния служител в същата администрация), като в изпълнение на функциите си на „Началник на РДНСК С.“, инж. П.Т. е издал процесното НП в качеството си на длъжностно лице, овластено от Началника на ДНСК да налага предвидените в ЗУТ глоби и имуществени санкции за всички категории строежи, респективно и към датата на издаване на процесното НП последният е притежавал материалноправна легитимация на административнонаказващ орган /АНО/, компетентен да налага административни наказания (чл. 47, ал. 1 , буква „а“ ЗАНН, вр. чл. 239, ал. 1, т. 2, вр. чл. 222, ал. 1, т. 15 ЗУТ).

Отделно от изложеното, съгласно чл. 238, ал. 2, т. 2 ЗУТ, „актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от: ... 2. служители на Дирекцията за национален строителен контрол; “, а съгласно чл. 17, ал. 2, т. 13 от Устройствения правилник на ДНСК (приет с ПМС № 127 от 22.05.2019 г.; обн. ДВ. бр.42 от 28 Май 2019 г.): „ Регионалните дирекции за национален строителен контрол:...13. съставят актове за нарушения на разпоредбите по устройство на територията (проектиране, строителство, недопускане и отстраняване на незаконно строителство и качество на строителните материали и др.) за всички категории строежи“. Видно от представените в производството и приети към доказателствената съвкупност по делото заповеди и длъжностни характеристики, инж. В. И. Й. е заемал длъжността „главен инспектор“ в РДНСК – С., ГД „Строителен контрол“ при ДНСК към датата на съставяне на АУАН № С-30/01.07.2022 г., респективно и към същата дата е притежавал материалноправна легитимация/компетентност да установява административни нарушения на ЗУТ и да съставя за същите

АУАН (чл. 37, ал. 1, буква „а“ ЗАНН вр. чл. 238, ал. 2, т. 2 ЗУТ вр. чл. 17, ал. 2, т. 13 от Устройствения правилник на ДНСК). По посочените съображения и всички доводи на жалбоподателя в противоположния аспект са неоснователни.

На следващо място, съставеният АУАН и атакуваното НП са издадени в предвидената от закона писмена форма и в сроковете, визири в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Налице е и редовна процедура по връчването им на жалбоподателя.

Събраните в хода на съдебното следствие доказателства установяват извършване на административно нарушение по смисъла на чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ във вр. с чл. 169, ал. 3, т. 3 ЗУТ, тъй като жалбоподателят, в качеството му на технически правоспособно физическо лице, включено в списъка на правоспособните физически лица по чл. 167, ал. 2, т. 3 ЗУТ, е следвало да извърши оценяване на съответствието на инвестиционния проект в обхвата и с оглед изискването на чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ вр. чл. 169, ал. 3, т. 3 ЗУТ, т.е. да обективира заключението си относно качествено и нормативно съобразено изпълнение на дейността по инвестиционно проектиране, като в случая е направил това при липса на обективирана оценка и дадено заключение досежно въпроса дали процесният строеж е проектиран в съответствие с изискванията на нормативните актове за физическа защита на строежите.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на въззивника, че отговорността за оценката в изготвения доклад за съответствие на инвестиционния проект е на съответното юридическо лице, внасящо доклада и изготвящо комплексната оценка, респективно и доколкото изготвеният Доклад № 13-ОСИП/06.04.2022 г., служещ за основание за издаване на наказателното постановление е изготвен от „XXXXXXX“ ЕООД, то отговорността за извършената комплексна оценка следва да бъде носена от посоченото дружество, а не от всяко едно физическо лице, участващо в процеса на оценка, обективирана в доклада. В тази връзка е необходимо да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗАНН, за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са

наредили или допуснали да бъдат извършени. Също така, отново съгласно общата разпоредба на чл. 24, ал. 2 от ЗАНН, отговорността на физическото лице, вписано в списъка на екипа от правоспособни физически лица към строителен надзор, който е извършил оценка за съответствие на инвестиционен проект, би могла да бъде ангажирана за това, че е извършил оценката за съответствие в нарушение с изискванията на нормативните актове по всяко от основните изисквания към строежите по чл. 169, ал. 1 и изискванията по чл. 169, ал. 3 от ЗУТ, на което кореспондира посочената и приложена санкционна норма на чл. 232, ал. 5, т. 11 от ЗУТ.

Отделно от това, в конкретния случай безспорно се установява по делото, че в представения доклад по чл. 142, ал. 6, т. 2 от ЗУТ не са били отразени обстоятелствата, свързани с Наредба № РД- 02-20-6 от 19.12.2016г. за техническите изисквания за физическата сигурност на строежите, поради което и следва да се приеме, че докладът не съдържа изискуемата оценка за съответствие по чл. 142, ал. 5, т. 3 от ЗУТ, а именно - обосноваване изпълнението на строежа в съответствие с изискванията на чл. 169, ал. 3, т. 3 ЗУТ в частта „физическа защита на строежите“. В този аспект съдът намира за неоснователни и релевираните доводи от страна на жалбоподателя, касателно въпроса дали е или не нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ, във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ, тъй като за преценка обосновано ли е в доклада изпълнението на строежа в съответствие с изискванията на чл. 169, ал. 3 т. 3 ЗУТ в частта физическа защита е без значение дали е налице разработена част от инвестиционните проекти, касаещи физическата сигурност на предвидените строежи. Същественото в случая е, че за установяване изпълнението на строежа в съответствие с изискванията на чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ в частта „физическа защита“ е било нужно в доклада по чл. 168, ал. 6 от ЗУТ да бъде посочена липсата на такава разработена част, каквото обстоятелство в случая не е било отразено от въззивника.

Въпреки тези констатации обаче съдът намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено поради съществени процесуални нарушения, изразяващи се в грешно определяне на датата на нарушението от страна на наказващия орган.

В противоречие с чл. 42, т. 3 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, в АУАН и в НП наказващият орган погрешно е приел, че нарушението е извършено на

07.04.2022 г. (с оглед датата на внасяне от възложителя в район Връбница – СО на проектната документация за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти, неразделна част от която е и комплексен Доклад № 13- ОСИП/06.04.2022г. за оценка за съответствието на инвестиционен проект с основните изисквания към строежите, по които се издава разрешение за строеж и Заявление № РВР22-АП00-45 от 07.04.2022г.). В случая АНО твърди да е налице административно нарушение, което се осъществява чрез действие, респективно и същото е осъществено в точно определен момент. В конкретния случай осъществяването на нарушението чрез действие е денят, в който жалбоподателят е обективирал оценката си в Доклад № 13- ОСИП/06.04.2022г. за оценка за съответствието на инвестиционен проект с основните изисквания към строежите, по които се издава разрешение за строеж, а именно – 06.04.2022 г. Този ден е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Ето защо нарушението е следвало да се счита за извършено на 06.04.2022 г., а не денят, посочен в АУАН и НП – 07.04.2022 г., която е всъщност датата, на която възложителят е депозирал в район Връбница – СО съответната проектна документация.

В тази връзка е необходимо да бъде посочено първо, че чл. 53, ал. 2 ЗАНН касае само нередовност в АУАН, но не и в НП. Второ, датата на нарушението не е сред нередовностите, които могат да бъдат надлежно преодолени чрез правилото на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Следователно, грешното посочване на датата на извършване на нарушението в АУАН и в НП е в нарушение на изискванията чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Процесуалният пропуск е съществен, защото в хода на съдебното следствие не могат да се установяват факти, с които да се допълва, коригира или конкретизира административнонаказателното обвинение. Касае се за правораздавателна административнонаказателна дейност, която е изцяло подчинена на ЗАНН, а за неуредените случаи - на НК и НПК (на основание препращащите норми на чл. 11 и чл. 84 ЗАНН). Допуснатият порок несъмнено нарушава правото на защита на санкционираното лице да разбере административнонаказателното обвинение, респ. води до невъзможност да се определи по недвусмислен начин предметът на доказване /чл. 102 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН/, което е в правомощията единствено на административнонаказващия орган.

Съобразно гореизложеното, в административнонаказателното производство е било допуснато съществено процесуално нарушение от

категорията на абсолютните, което е неотстранимо и на това основание атакуваното наказателно постановление подлежи на отмяна /в този смисъл Решение № 1698 от 9.03.2020 г. на АдмС - С. по адм.д. № 141/2020 г., Решение № 7699 от 9.12.2015 г. на АдмС - С. по адм. д. № 9008/2015 г., Решение № 2922 от 28.04.2016 г. на АдмС - С. по адм. д. № 12447/2015 г., Решение № 3614 от 04.06.2021 г. по к. а. н. д. 3327/2021 по описа на АССГ 11-ти касационен състав и други/. Неспазването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение, доколкото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Следва да бъде посочено също така, че датата на извършване на нарушението трябва да е означена конкретно, ясно и по начин, непораждащ необходимост от тълкуване волята на АНО или смисъла на изложените фактически обстоятелства, или пък значението на относимите доказателства. Този реквизит не може да бъде извличан по пътя на формалната или правна логика и не може да почива на предположения. Датата на извършване на нарушението е възведена като съществен реквизит от съдържанието на акта и постановлението, доколкото предопределя преценката за приложимия материален закон, проверката за допустимост на образуваното производство по чл. 34 от ЗАНН, както и рамките на осъществяване правото на защита на привлечения към отговорност субект. Затова неизпълнението на изискването за посочването и/или неточното/неправилното й посочване, представлява съществено нарушение и самостоятелно обуславя отмяна на обжалваното постановление като незаконосъобразно.

Ето защо атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено на посоченото основание, като обсъждането на останалите въпроси и доводи в жалбата, които иначе биха се явили релевантни за делото, се явява безпредметно.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на въззивника, който своевременно е поискал присъждането им. Същият е претендирал такива в размер на 350,00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно приложени по делото пълномощно, списък на разноските и договор за правна защита и съдействие № 27 от

24.02.2022 г., видно от който уговорената сума е изплатена изцяло и в брой при подписване на договора, респективно и последната следва да бъде присъдена в полза на жалбоподателя. Своевременно релевираното възражение за прекомерност на претендираните разноси съдът намира за неоснователно, доколкото размерът на адвокатското възнаграждение в случая е съобразен с минималния такъв предвиден в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № С-30-18/09.11.2022 г., издадено от Началник Регионална дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) С. към Главна дирекция „Строителен контрол“ при Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с което на жалбоподателя А. П. Д. на основание на чл. 232, ал. 11, предложение първо от ЗУТ, във връзка с чл. 239, ал. 1, т. 2 и чл. 222, ал. 1, т. 15 от ЗУТ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3 от ЗУТ, във връзка с чл. 169, ал. 3, т. 3 от ЗУТ.

ОСЪЖДА Регионална дирекция за национален строителен контрол (РДНСК) - С. да заплати на А. П. Д., ЕГН *****, с адрес в гр.С., ж.к.“XXX“, бл. XXXXXXXXXX, сумата в размер на 350,00 лева — представляваща разноси за адвокатско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. С. на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____